

tilfredse med den almindelige Retning, som har gjort sig gældende i det ledende Fler-tals Forhold til denne Sag, og derfor fulgt Fler-tallet. Det ærede Medlems øvrige Behageligheder skal jeg ikke opholde mig videre ved, alt dette med Selvmord og Vælgere, som ere kede af deres Repræsentanter osv., skal det ærede Medlem ganske rolig overlade til disse Repræsentanter og deres Vælgere; hvorvidt de ere kede af eller fornøjede med hinanden, skal nok vise sig. Det ærede Medlem talte om Selvmord; det er ogsaa noget overflødigt. Det ærede Medlem ved jo meget godt, at den Gruppe, han har saa meget imod, fremdeles eksisterer. Vi indtage det Standpunkt, vi hidtil have indtaget, et Standpunkt, som er et uafhængigt Venstrestandpunkt, ogsaa over for det ærede Medlems Gruppe, og jeg tror, at naar det ærede Medlem bestandig foreholder os, at vi slet ikke have nogen anden Politik end at følge Fler-tallet her i Salen, behøver det ærede Medlem ikke at gaa langt tilbage for at se, at vi i det Spørgsmaal, som var det afgørende i forrige Samling, ikke fulgte Fler-tallet; paa ingen Maade! Da indtog vi et Standpunkt, der var det ledende Fler-tals helt modsat, og vi gjorde det, fordi det, som er Grundlaget for hele vor politiske Holdning i disse Aar, er, at vi ønske Skattereformen gennemført; og vi mente, at der i Fjor var en Mulighed for dens Gennemførelse paa et Grundlag, som Fler-tallet her ikke vilde ind paa, og derfor gik vi imod Fler-tallet. Da der saa inden for Skattekommissionen viste sig en Mulighed for at faa en Del af Skattereformen afgjort paa et andet Grundlag, som havde Udsigt til at vinde Samstemning, i alt Fald hos en Del af Højre i det andet Ting, sluttede vi os dertil. I det hele forbeholde vi os fremdeles, enten det nu vinder det ærede Medlems Behag eller ikke, at indtage den politiske Stilling, som vi anse for heldigst for at gennemføre det, som for os staar som Hovedmaalet: Skattereformen. Naar det ærede Medlem tror, at denne Stilling skulde være saa overmaade ilde set af Befolkningen i det hele, tror jeg, at han tager fejl. Jeg tror, at den Anskuelse, at man skal føre sin Politik med dette Formaal for Øje og uden at tage alt for meget Hensyn til, hvad det ærede Medlem og hans Meningsfæller mene, breder sig i meget høj Grad. Jeg tror, at det er saa langt fra, at man bereder sig paa at forlade dette Grundlag, at tværtimod flere og flere berede sig paa at stille sig paa dette Grundlag, og at der saaledes kan blive en

større og større Forstaaelse herom i Fremtiden.

K. Kristiansen: Under Finanslovens første Behandling udtalte jeg Haabet om, at Finansudvalget, naar det fik Bevillingerne paa Militærbudgetterne til Behandling, vilde vide at beskære disse Bevillinger betydelig, idet jeg gik ud fra, at Udvalgets Fler-tal var enig med mig i, at i de Tider, vi nu leve i, burde vi ikke yde mere til disse uproduktive Militærudgifter, end det er nødvendigt i Henhold til de gældende Love. Jeg ser da ogsaa, og jeg ser det med Glæde, at der er foreslaaet ikke saa faa Nedsættelser paa disse Bevillinger. Jeg kan dog ikke undlade at udtale, at jeg havde ventet, at Finansudvalget var gaaet noget længere ned med Hensyn til Beskæringerne paa disses Konti, thi, som den ærede Ordfører udtalte, er Resultatet jo dog blevet det, at vi i Aar ere komne noget, om end ganske vist ikke ret meget op med disse Ydelser, og det synes jeg dog ikke, at Tiden er inde til. Men nu skal jeg ganske vist indrømme, at saa længe vi tvinge vore unge Mennesker til at gaa i Militærtjeneste, kunne vi selvfølgelig ikke undlade at bevilge det nødvendige til dem, til deres Lønning, Beklædning og Udrustning, saa at der er Grænser for, hvor langt man kan gaa ned med Beskæringen af Militærbevillingen, og jeg erkender ogsaa, at Finansudvalget paa Grund af de Oplysninger, som stilles til dets Raadighed, bedre end vi andre, som ikke have faaet saadanne Oplysninger, kan se, hvor langt man kan komme ned her, og jeg er ogsaa sikker paa, at Finansudvalgets Fler-tal har foreslaaet de Nedsættelser, som det finder ere forsvarlige. Men naar det altsaa viser sig, at vi have en saadan Hærorrdning, at vi ere nødt til at bevilge over 16 Mill. Kr. om Aaret, altsaa henimod $\frac{1}{4}$ af alle Statsindtægterne til disse uproduktive Militærudgifter, synes jeg, at der er et Spørgsmaal, som paatrænger sig mere og mere, nemlig Spørgsmaalet om en anden Hærorrdning, og det skulde da være en Hærorrdning, som kunde muliggøre, at vi kom langt længere ned med Bevillingen. Thi der er jo dog flere og flere, der ville indrømme, at vi næppe kunne forsvare her i vort lille Land at yde 16 Mill. Kr. om Aaret til Militærvæsenet, samtidig med at mange af Skatteyderne blive mere og mere forarmede, saa at vi se, at mange maa gaa fra Hus og Hjem. Flere og flere ville dog indrømme, at vi ikke have Raad til — ja, jeg kunde næsten sige, at vi ikke havde